

Eg bleiv so góður við stjóran

- at eg ikki fekk í lag at fara, sigur Bjarni Skála, bilførari hjá P/F Mariu Poulsen, seinastu 25 árini, m.a. í samrøðuni um gamlar dagar og nútíðina.

Tá Bjarni Skála, bilførari hjá P/F Mariu Poulsen, fyrri 25 árum síðan fór í starv sum "altmuligmaður," ætlaði hann sær seinni at fara í læru. Hann kom tó ikki víðari, men tað er hann ikki harmur um í dag: Bjarni Skála: - Eg ætlaði mær ongantíð at verða verandi her, men Grímur og eg vóru so góðir vinir, og tí eg fekk meg ikki í lag at fara...

Havnarmálið smæðist ikki burtur, tá tú tósar við Bjarna Skála, sum er ógvuliga fríttligur og prátingarsamur. Hann sigur seg hava granskað heilan, til tess at siga mær onkra fitta søgu, sum hann annars er so kendur fyri, men tað stendur stílt, sigur hann. Kortini er tað greitt, at Bjarna dæmar betur farnu tíðina, tá fólk høvdu stundir at tosa saman, uttan at tað tó nervaði arbeiðið.

Vit vóru um 20 fólk hjá Mariu Poulsen í 1965, tá eg fór í læru, og Grímur á Dul var stjóri.

Tá var Oyggjarvegurin ikki komin og ein uppgáva hjá mær var at fara oman á bryggjuna kl. seks við farni til bátarnar. Men eg var ikki altíð so væl móttikin. Tað kom av, at eg altíð var so morgunfrískur og skundigur. Tað vóru hinir ikki altíð.

Grímur og eg vóru nógv saman á arbeiðsplássinum og tað riggaði væi, tí vit í sinnalag hóskaðu so væl saman. Tað er tó ikki so

løgð, tí pápi og Grímur vóru systkinabørn.

ARBEIÐS-UPPGÁVUR

Hóast eg frá byrjanini hevði til arbeiðis at koyra bil, so hevði eg eisini onnur gerðarmál. Eitt nú at fara úr at purra ein starvsfelaga út, sum búði hjá Magnus Bærentsen. Hesin maður svav yvir seg í heilum, og tí var eg sendur út eftir honum. Magnus Bærentsen var tó ikki altíð so blíður, tí maðurin búði uppi undir vaðingini og eg fór sjálvandi buldrandi upp trappurnar.

Onnur uppgáva, sum mær dámdi ógvuliga væl, var at fara oman á Gjaldstovuna. at rinda toll o.a. Hetta gjørdi eg í eini 15 ár. Har arbeiddu m.o. Sonja, Jend Dam og Hermann í Stórustovu, og tá vóru stundir til eitt prát. Tá ítrótturin var fyrri, tosaðu vit um tað. Upp undir val fingur politíkarnir eisini sítt. Serliga tá Grímur var við, gekk tað hart fyrri seg. Alt gekk tó upp á stás, tí vit vóru altíð væl, tá avtornaði. Nútíðin er øðrvísi, nú eingin hevur stundir til nakað. Ørindini oman á Gjaldstovuna skannaði eg nógv.

Ein avloysara fann eg kortini, og tað var at fara á Starshipping, og tað var eisini hugnaligt. Eg kom entá upp á listan hjá teimum, millum tey viðskiftafólk, sum fingur

tvær dunnur til jóla! Nú er Starshipping vorðið Føroyaleiðin, so nú man fara at knípa, skemtar Bjarni Skála.

EINGIN KAFFESTEDGUR

Tá í tíðini høvdu vit ikki kaffestedg ella kaffestovu á arbeiðsplássinum. Vit plagdu tí at fara oman á Sjómansheimið fyrrapartarnar. Hetta var ikki loyvt, og vit noyddust at sníkja okkum framvið glugganum á skrivstovuni hjá Grími. Onkuntíð gekkst væl, men aðrar tíðir sá Grímur okkum, og so kom hann rópani niðan trappurnar á Sjómansheiminum og skeldaði okkum.

- Man var ikki so ræðuliga bangin fyrri at verða avdúkaður, men loyvt var tað ikki. Grímur blíðkaðist tó altíð aftur beinanvegin.

KOYRING Á BYGD

Tá Oyggjarvegurin kom, fóru vit at koyra vørur út og annars leggja sentralhita o.s.f. á bygd. Hetta var mín uppgáva, men ofta var Grímur við á ferðini. Honum dámdi so væl at ferðast í bili.

- Tað var eisini serliga hugnaligt at fara á bygd tey fyrstu árini eftir at Oyggjarvegurin kom. Fólk á bygd vóru so ómetliga blíð. Vit vóru bjóðaðir inn, tí bygdafólki vildi so feigi, frætta tíðindi úr

Havn. Tað hendi kortini ikki meir enn tað sama.

- Serliga minnst eg bygdinar Funningur og Tjørnuvík. í hesum bygdum er neyvnan sentralhiti o.o. útgerð, sum ikki er keypt frá Mariu Poulsen. Tá Grímur var við, gekk prátið um politík sjálvandi. - Ikki tí, bygdafólkið har vóru helst javnaðarfólk og tjóðveldisfólk, og tá Grímur var rættur fólkafloksmaður, var altíð okkurt at tjakast um. Tað var bara hugnaligt, tí Grímur var so skemtingarsamur og dugdi væl at taka tað.

- Vit báðir hava tó ikki verið so skemtiligir at lurtu eftir. Tað gav av at bita einu ferðina, tá ein sonur Grím skuldi við okkum á bygd, at leggja sentralhita í eini hús.

- Farið tit bara við bilinum, men eg fari við bussi. Eg tími ikki at lurtu eftir tykkum, segði hann.

LEITAÐU EFTIR GASSFLØSKUM

- Annars koyrdu vit eisini gassfløskur út til fólk. Tá vóru gasskomfýrar og eisini var gass nýtt at hita vatn við. Gassfløskurnar fingu vit úr Danmark, og onkuntíð vóru ongar gassfløskur eftir hjá okkum. Tá noyddust vit at fara út til viðskiftafólkinu at spyrja, um tey áttu eina eyka gassfløsku, sum vit kundu keypa aftur frá teimum. Tað dámdi mær illa.

KOYRDI LÍK

- Eg plagdi eisini at koyra fyrri Jógván á Dul, sum var týskur konsul. Tað vóru ikki altíð hugnatúrur, hóast tú vandi teg til tað, sigur Bjarni við skemtandi. Tú kanst skriva, at eg var varakonsul! Tað hendi av og á, at týskir sjómenn komu á Landssjúkrahúsið, sum

Bjarni Skála, bilførari: - Eingin kaffistedgur var iroknaður í arbeiðstíðini áður, og tí noyddust vit at sníkja okkum oman á Sjómansheimið. Onkuntíð sá Grímur á Dul okkum fara, og so kom hann rópani niðan trappurnar, eftir okkum. Vit vóru ikki so ræðuliga bangnir fyrri honum, men loyvt var tað ikki.

fynd: Kalmar

Orð: Dagny Myndir: Kalmar

høvdu verið fyrri óhappi ella vorðnir sjúkir. Onkuntíð hendi tað eisini at teir andaðust her, og so fekk eg boð um at koyra.

